Р Е Ш Е Н И Е
№ 43228

гр. София, 04.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **10189** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003568 от 15.07.2026г., издадена от М. Т. Т. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оспорената заповед на дружеството жалбоподател, в качеството му на собственик, на основание чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно спиране от движение на пътно превозно средство (ППС): лек автомобил „Хюндай Теракан“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , за срок от 1 (един) месец.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на издадения административен акт поради противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят поддържа, че превантивната цел на закона е била изчерпана и изпълнена още преди връчването на заповедта, тъй като спрямо прекия извършител на нарушението – водача М. М. К., е била приложена лична принудителна административна мярка със ЗППАМ № 1199/05.06.2026г. по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП. Твърди се, че „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД е трето, добросъвестно юридическо лице – собственик, спрямо което спирането на превозното средство представлява нерегламентирана имуществена санкция, а не мярка с превантивен характер. Излагат се и съображения, че автомобилът се ползва ежедневно в стопанската дейност на дружеството и спирането му генерира преки финансови загуби. По тези съображения се иска отмяна на оспорената заповед. Претендират се направените по делото разноски.

В открито съдебно заседание жалбоподателят „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД, редовно призован, се представлява лично от управителя Р. М. К., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли за отмяна на процесната заповед.
Ответникът по жалбата – М. Т. Т., полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание. По делото са депозирани писмени бележки от процесуалния му представител юрк. С. М., с които жалбата се оспорва изцяло като неоснователна. Поддържа се, че заповедта е издадена от компетентен орган, в съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Изтъква се, че нормата на чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП изрично определя собственика на МПС като надлежен адресат на мярката при констатирано превишение на скоростта с над 50 км/ч извън населено място, като административният орган действа при обвързана компетентност. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и възражение за прекомерност на евентуално претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по оспорването.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите на страните и съобразно разпоредбата на чл. 168 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна:
На 24.04.2026г. в 09:51:19 часа в обл. С., общ. Столична, на път втори клас № II-18, на км 6,2, с посока на движение от [улица]към [улица], е заснето движението на лек автомобил „Хюндай Теракан“ със сив металик цвят и регистрационен номер С.. Движението на автомобила е установено и заснето с годно автоматизирано техническо средство и система (АТСС) за контрол на пътното движение – стационарно-преносима радарна система „CORDON-M“2 със сериен номер MD1192, с валидност на проверката до 03.04.2027г. От снимковия материал към АУАН безспорно се установява, че автомобилът се е движил с измерена скорост от 113 км/ч при въведено с пътен знак В-26 ограничение на скоростта от 50 км/ч за пътен участък извън населено място. След приспадане на нормативно установения толеранс от 3% (-4 км/ч) в полза на водача, отчетената наказуема скорост на движение е 109 км/ч, представляваща превишаване на допустимата максимална скорост с 59 км/ч.
От приложената по делото справка от АИС „КАТ – Регистрация“ е видно, че лекият автомобил „Хюндай Теракан“ с рег. [рег.номер на МПС] , е регистриран като собственост на търговското дружество „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. М. К..
В хода на образуваното административно производство в ОПП-СДВР е постъпила саморъчно подписана Декларация по чл. 188 от ЗДвП от 05.06.2026г., подадена от М. М. К. с ЕГН [ЕГН], с която лицето изрично декларира, че на 24.04.2026г. около 09:51 часа е управлявало процесния лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] във връзка с преписка рег. № 62027 по описа на ОПП-СДВР.
Въз основа на данните от АТСС и попълнената декларация, на 05.06.2026г. младши автоконтрольор М. П. при ОПП-СДВР е съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД № 703043 срещу водача М. М. К. за нарушение на чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП. Актът е съставен в присъствието на водача и му е връчен лично срещу подпис на същата дата, като в него са описани всички обстоятелства на извършеното нарушение, посочена е собствеността на автомобила – „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД, и е отбелязано уведомление за налагане на лична ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП за отнемане на свидетелството за управление на МПС.

На 15.07.2026г. полицейски инспектор М. Т. Т. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като е съобразил съставения АУАН серия АД № 703043/05.06.2026г., снимковия материал от АТСС „CORDON-M“2 № MD1192 по преписка № 62027 и справката за собственост, е издал процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003568. С нея на основание чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП на собственика „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД е наложена ПАМ – временно спиране от движение на лек автомобил „Хюндай Теракан“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 1 (един) месец. Заповедта е връчена на законния представител на дружеството на 06.08.2026г., ведно с Покана за доброволно изпълнение по чл. 277 от АПК.

По делото са приети като писмени доказателства Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на структурите на МВР, осъществяващи контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП, Заповед № 513з-735 от 22.01.2026г. на директора на СДВР за преназначаване на издателя на заповедта М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор IV степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, както и служебна справка за регистрационния статус на МПС от 11.08.2026г., удостоверяваща отразяването на наложената мярка по чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – търговско дружество, посочено като адресат на индивидуалния административен акт, чиято правна сфера е пряко и неблагоприятно засегната чрез наложеното ограничение върху ползването на собствената му вещ. Оспорването е извършено в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от датата на връчване на заповедта (06.08.2026г.), срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол по силата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, пред компетентния съд, поради което е процесуално допустима.

По съществото на оспорването: Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно служебната проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК съдът дължи контрол за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Съгласно специалната разпоредба на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП, с т. 1.3 от която СДВР и нейните структурни звена са определени като служба за контрол на пътното движение на територията на столицата. Със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г., издадена на основание чл. 43, ал. 4 във връзка с ал. 3, т. 1 от ЗМВР и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, директорът на СДВР е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, да издават заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 2 от ЗДвП. Видно от Заповед № 513з-735 от 22.01.2026г., издателят на процесния акт М. Т. Т. заема длъжността полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, действал в рамките на надлежно делегираните му правомощия.

Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Посочени са органът издател, пълните индивидуализиращи данни на адресата – търговско дружество и неговия законен представител, марката, моделът и регистрационният номер на МПС, датата, часът, точното място и посоката на

движение, измерената и наказуемата скорост, приложимото пътно ограничение и начинът на неговото въвеждане с пътен знак, конкретното техническо средство (АТСС), видът и срокът на наложената мярка, както и редът и органът, пред който тя подлежи на обжалване. В обстоятелствената част на заповедта изрично е цитиран съставеният АУАН серия АД № 703043/05.06.2026г. и преписка № 62027. Съгласно трайната съдебна практика на АССГ и Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, фактическите основания и мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия текст на акта, така и в съпътстващите го документи от административната преписка, предхождащи неговото издаване, включително в съставения АУАН и приложения снимков материал. В настоящия случай изложените фактически обстоятелства са напълно достатъчни, за да дадат възможност на адресата да упражни правото си на защита в пълен обем, а на съда – да осъществи цялостен контрол за законосъобразност.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения. Релевантните факти са изяснени всестранно и обективно съобразно чл. 35 и чл. 36 от АПК въз основа на надлежно събрани писмени и технически доказателства. Специалното производство по издаване на ЗППАМ е уредено в ЗДвП и не изисква предварително уведомяване по чл. 26 от АПК, доколкото мерките се прилагат в условията на неотложност за защита на висш обществен интерес – безопасността на движението по пътищата.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, при управлението на чието моторно превозно средство е превишена максимално разрешената скорост за движение в населено място с над 40 km/h или извън населено място с над 50 km/h – за срок един месец.

От анализа на цитираната материалноправна норма следва, че за законосъобразното прилагане на мярката е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) да е налице моторно превозно средство; 2) при неговото управление да е превишена максимално разрешената скорост с над 50 км/ч извън населено място (или над 40 км/ч в населено място); 3) мярката да бъде наложена спрямо собственика на това МПС; 4) срокът на спирането да бъде точно един месец.

В настоящия случай всички елементи от материалноправния състав са безспорно осъществени и доказани: от представения снимков материал от одобрено и преминало техническа проверка АТСС „CORDON-M“2 № MD1192 категорично се установява, че на 24.04.2026г. на път II-18 (извън населено място) лек автомобил „Хюндай Теракан“ с рег. [рег.номер на МПС] е управляван със скорост 113 км/ч при действащо ограничение от 50 км/ч, въведено с пътен знак В-26. Наказуемата скорост след отчитане на толеранса е 109 км/ч, което представлява превишаване на допустимата скорост с 59 км/ч – т.е. с над 50 км/ч. Съставеният АУАН серия АД № 703043/05.06.2026г. се ползва с доказателствена сила за констатираните в него факти до доказване на противното по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, като тези констатации не само не са оборени от жалбоподателя, но се подкрепят изцяло от обективните технически данни и саморъчно попълнената декларация по чл. 188 от ЗДвП от водача М. М. К..

Напълно неоснователно е основното възражение в жалбата, че търговското дружество „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД е „трето, изправно лице“, спрямо което мярката не може да бъде наложена. Самият текст на чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП изрично и императивно дефинира собственика на моторното превозно средство като пряк адресат на принудителната административна мярка („на собственик, при управлението на чието моторно превозно средство е превишена скоростта...“). Законодателят не поставя като изискване собственикът лично да е управлявал превозното средство по време на

заснемане на нарушението. Наложената мярка засяга правомощието за ползване на конкретната вещ, послужила за извършване на тежкото пътно нарушение, и е насочена към собственика именно с оглед качеството му на титуляр на вещното право и отговорността му за контрола върху предоставените за управление превозни средства.

Неоснователен е и доводът, че превантивният ефект на мярката е бил изчерпан поради наложената на водача М. М. К. отделна лична ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП (временно отнемане на СУМПС). Двете мерки са самостоятелни правни фигури с различен предмет, различни адресати и различно функционално предназначение: мярката по чл. 171, т. 1 от ЗДвП е насочена към личната правоспособност на водача като физическо лице, докато мярката по чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП е предметно ориентирана към самото пътно превозно средство и неговия собственик. Прилагането на личната мярка спрямо водача нито погасява, нито дерогира императивното задължение на контролните органи да спрат от движение процесното превозно средство за предвидения в закона срок. За прилагането на ПАМ не се изисква и предварително приключване на административнонаказателното производство с влязло в сила наказателно постановление, тъй като принудителните административни мерки имат самостоятелно превантивно действие.

При наличието на законовите предпоставки административният орган действа в условията на обвързана компетентност. Органът няма правна възможност за преценка дали да приложи мярката или да се въздържи от нея, нито разполага с оперативна самостоятелност да изменя нормативно фиксирания срок от 1 (един) месец.

Съгласно чл. 171, изречение първо от ЗДвП принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Движението със скорост 109 км/ч при ограничение от 50 км/ч (превишение с 59 км/ч) представлява тежко застрашаване на сигурността по пътищата и създава реален риск за живота и здравето на неограничен кръг участници в движението. Временното спиране на превозното средство от движение за срок от един месец преследва легитимната цел да осуети възможността с този автомобил да продължат да се извършват скоростни нарушения и да мотивира собственика към засилен контрол върху лицата, на които предоставя превозното средство. Твърдените от дружеството неудобства и стопански затруднения са обичайни последици от изпълнението на мярката и не установяват нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, тъй като висшият обществен интерес от защита на живота и безопасността на пътя има категоричен приоритет пред търговските интереси на собственика.

Предвид изложеното съдът приема, че оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-4332-003568 от 15.07.2026г. е валиден и законосъобразен индивидуален административен акт, издаден от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на процесуалните правила, в пълно съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на правния спор и неоснователността на жалбата, на жалбоподателя не се дължат разноски. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на юридическото лице, в чиято структура е административният орган – Столична дирекция на вътрешните работи, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Съобразно фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия възнаграждението се определя в размер на 102, 26 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79 състав,
Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-003568 от 15.07.2026г., издадена от М. Т. Т. полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство: лек автомобил „Хюндай Теракан“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , за срок от 1 (един) месец
ОСЪЖДА „ЕЛЕКТРО РК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 102, 26 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.